

Одна з дівчат

Шість молодих жінок прибувають на грецький острів на дівич-вечір. Незабаром їхня подруга Лексі виходить за чоловіка, якого по-справжньому кохає. Залитий сонцем пляж, солодкі коктейлі, помаранчеві заходи сонця... Ці ночі на райському острові мають стати незабутніми. Дівчата купаються під зоряним небом, насолоджуючись краєвидами та смачною їжею, але насправді їхня дружба вдавана, а секрети обтяжливі. Зрештою одна з дівчат втрачає ореол таємничості - і все летить шкереберть. Невже хтось із подруг хоче зруйнувати щасливе майбутнє Лексі з Едом? Але чому? Перед вами постануть питання про жіночу дружбу, сексуальне насильство, стосунки між чоловіком та жінкою й відповідальність за власні вчинки.

ЛЮСІ КЛАРК

ОДНА
З ДІВЧАТ

ТИ ЛАДНА ВБИТИ, АБИ СТАТИ ОДНІЄЮ З НИХ

ЛЮСІ КЛАРК

ОДНА З ДІВЧАТ

1. Лексі

Лексі опустила вікно таксі. Теплий вітер був просякнутий пахощами хвої, а ще сухої, розпеченої сонцем землі. Вибілені будиночки рядками тісно тулились один до одного попід блакитним куполом церкви.

«Небо, — подумала Лексі. — Господи, яким широким і безхмарним воно може бути!» Здавалось, ніби це якийсь магічний трюк: вилізани дощем тротуари Лондона замінили на грецьку спеку. Лексі не могла до кінця повірити, що вона в Греції.

— Ми тут на вихідні, на дівичнику, — розповідала Белла таксистові, опустивши сонячні окуляри та щойно освіживши помаду. — Лексі — наречена, — додала вона, обертаючись у пасажирському кріслі, щоб вказати на Лексі.

— Мої вітання, — сказав таксист, поглянувши на дівчину теплими темними очима в дзеркало заднього виду.

— Дякую, — відповіла Лексі. «Наречена». Вона наречена. Досі дещо приголомшена, дівчина злегка похитала головою.

— А я її дружка, — похвалилася Белла. — Ну, знаєте, найліпша подруга — саме та важлива, котра організовує дівич-вечір?

— Самопризначена, — додала Лексі. — Я не планувала мати дружок.

— Що я проігнорувала, бо ти й дівич-вікенд не збиралась влаштувати.

— Саме так.

Коли Лексі думала про дівичник, то уявляла собі дівчат, яким по двадцять з гаком і які танцюють у дешевеньких фатах, глушать шоти крізь соломинки у вигляді фалосів, натирають мозолі на п'ятках і вбираються в закороткі спідниці. Насправді Лексі, було б їй двадцять, із задоволенням влаштувала б дівичник. Вона б одним духом пила текілу, танцювала на сцені в якомусь натяці на сукню, а коли б натерла ноги, то скинула б шпильки й танцювала босоніж. Але нині, коли їй тридцять один рік, Лексі вже набридло прокидатися зранку з тим огидливим відчуттям жалю й сорому, яке аж ніяк не пов'язане з

похміллям. Нарешті вона, на подив усім, зокрема самій собі, одружувалася з чоловіком, якого кохала.

«Я тебе кохаю».

Вона справді вимовила ці слова вголос. Від щирого серця. То було під час сніданку, коли вони вдвох сиділи за барною стійкою на кухні, зі скуйовдженим від сну волоссям, і він сміявся над своїми потугами до приготування лазаньї напередодні ввечері. Вона заговорила про те, що вечеря вийшла не така вже й погана — вино було добре! — а потім додала:

— Я тебе кохаю.

Просто ось так. Три новісіньких слова. Кинутих поміж кавником і стосом тостів із хліба на заквасці.

Він подивився на неї. Ед Толлок. Тридцять п'ять років. Густе темне волосся з легкою сивизною. Низький, глибокий голос. Що в ньому було такого? Спокійна впевненість? Те, як він дивиться на неї протягом довгих напружених хвилин, а потім хитає головою та всміхається так, наче не може повірити своєму щастю?

Він відсунув горнятка та взяв її за руки. Його пальці були засмаглими, і на тильному боці долоні було видно тоненькі золотисті волоски. Він сказав:

— Я теж тебе кохаю. І одного дня, дуже скоро, я зроблю тобі пропозицію.

Він усміхнувся їй, так легко й відкрито, що Лексі не відсмикнула руки, не вхопила свого пальта й не втекла. Зустрілася з ним поглядом і спитала:

— Серйозно?

Три тижні по тому з'явилась обручка. Жодної вечері при свічках чи церемонії на одному коліні. Просто прогулянка вздовж Темзи, коли вони тримались за руки та спостерігали, як качка здіймається з води в політ.

Він запитав — вона відповіла:

— Так.

Тепер Лексі дивилась на свою каблучку з діамантом, який мав смарагдове гранкування й несамовито виблискував. Вона думала

влаштувати скромне весілля: зібрати родичів та друзів у приміщенні якогось колишнього ангару, переоблаштованого під церемонії. Просто для близьких. Не хотіла помпезної сукні, зачіски, фотографа. Просто хотіла його.

— Я розумію: без пафосу, — сказала Белла, коли Лексі розповіла про свої весільні плани. — Проте не думаю, що це хоч якось звільняє від дівич-вечора. Ти одружуєшся один раз, а значить, ми їдемо на дівич-вікенд. Ось так, шановна Лексі Джейн Лоу.

Отож вони прибули на малесенький грецький острів Ейгос. Прямуючи на захід від аеропорту, позаду вони залишили туристичний гамір і смугу галасливих барів. Дорога спорожніла та звузилась, і тепер вони їхали схилом, де росли чагарники, а дзвіночки на шиях кіз і мекання віслюків зливались у єдину мелодію під довгою тінню оливкових дерев.

Лексі говорила Беллі, що хоче під час вікенду ніжитись на сонечку, читати, плавати та їсти. Белла сумлінно кивала секунди зо дві, а потім її губи звились у посмішці, і вона повела бровами, маючи на увазі, що у неї геть інші плани.

Белла щось розповідала таксистові, жваво жестикулюючи, а той трусився зо сміху. Лексі всміхнулась. Господи, вона обожнювала цю жінку. Белла була людиною-«так». Тією, кому можна потелефонувати в будь-який час, запропонувати шалену ідею, і вона радісно відповість: «Так!»

Фен, її дівчина, була тихою гаванню для Беллиної бурхливої енергії. Вона дивилась у вікно таксі, вітер лоскотав міліметри її коротенького висвітленого волосся. Маленьке татування у вигляді ластівки ззаду на шії було таким реалістичним, що здавалось, ніби пташка от-от злетить. Брови Фен були насуплені, а щелепи напружені. Такий вигляд настільки різоче відрізнявся від її звичної усмішки, спокійної та розслабленої, що Лексі, торкнувшись дівчини, спитала:

— Фен, з тобою все гаразд?

Та здригнулась. Напруження зникло, щойно вона всміхнулась.

— Усе гаразд. Вибач. Відволіклась.

Лексі відчула, що між Фен і Беллою щось було не так, ще в аеропорту, коли паузи між їхніми репліками одна одній заповнювала якась тяжка порожнеча. Збиралась розпитати про це Беллу, коли опиниться з нею наодинці.

— Ще раз дякую тобі за можливість зупинитися на віллі твоєї тітки,
— озвалась Лексі.

— Це хороша нагода повернутись на Ейгос.

— Белла розповідала, що твоя тітка самотужки спроектувала віллу.

Фен кивнула.

— Спочатку для клієнта. А на півдорозі в нього виникли проблеми з фінансами, тож він не зміг усе оплатити. Їй так сподобалось місце, що вона викупила в нього ділянку.

— Вона тут жила?

— Кілька років, але взимку тітці тут було непросто. Вілла дуже віддалена. Немає ні сусідів, ані доріг поблизу. Їй більше подобається приїжджати влітку з купою друзів. Мені здається, її нервувала усамітненість.

Фен знову звернула погляд до вікна, спостерігаючи за дорогою, яка звивалась попереду.

На віллі їх буде шестеро. Дівчата в другому таксі вирушили через місто по продукти. Лексі пропонувала поїхати з ними, проте Белла запевнила: їй нема чого вдаватись до таких справ.

— Це ж *твій* вікенд.

У Лексі було передчуття, що ті слова вона почує цими вихідними ще не раз.

— Майже на місці, — повідомив таксист, перемикаючи на нижчу передачу, коли машина з'їхала з асфальту на кам'янисту дорогу.

Лексі вхопилася за ручку дверцят, коли автівка затрусила нерівним шляхом, здіймаючи клуби пилу. Водій вправно маневрував поміж усіяних камінням вибоїн дороги, що вела їх далі, до краю острова.

Коли вони дістались верхівки пагорба, Лексі певний час не бачила нічого, окрім блискотливої, ніби марево, блакиті моря. Потім нізвідкіля з'явилась вілла, уся з білого каменю й із синім дахом, як на прапорі

Греції. Наче корона, вона прикрашала собою скелястий пагорб, який височів над крихітною сядливою бухтою.

Лексі не могла відвести очей.

Белла заплескала в долоні:

— Ох! Це просто вау!

Коли таксі під жалісливий звук гальм різко рвонуло вниз, за ними здійнялися стовбури пилюки. Лексі нахилилась, вдивляючись у лобове скло, аби розглянути зарості бугенвілеї, яка заповонила один бік вілли своїм нахабним рожевим кольором.

Таксі зупинилось, і двигун замовк.

Пошепки, ніби до самої себе, Фен сказала:

— Це тут.

Лексі зняла сонячні окуляри та вийшла з таксі. Навіть у таку пізню годину дня спека була аж ніби відчутною на дотик, важкою, липкою до тіла. Дівчина поглянула на вибілену віллу, сині віконниці було зачинено. Відчула перші нотки морського аромату — солоного й чистого.

Дівчата заходилися витягати з багажника валізи, і під сандалями заскреготали камінці. Белла відбилась від намагань Лексі заплатити за таксі, тож наречена вирішила згодом потайки покласти грошей до «спільної каси».

Коли таксі від'їхало, Лексі, опершись рукою об стегно, повернулась на місці та глибоко вдихнула.

Скелі, море, гори.

Жодної іншої будівлі довкола.

Десь удалині почулося жалібне мекання гірської кози.

Лексі мала в грудях якесь неприємне передчуття. Вона запевнила себе, що то, мабуть, хвилювання перед вікендом і напруження через те, що друзі прибули в таку далечінь заради неї. Проте, коли пульс почав пришвидшуватись, Лексі здалося, що річ не лише в цьому — ніби її нервувала сама вілла, її віддаленість або й усі ці обставини.

Збоку виринула Белла, підхопивши Лексі під руку. Вона широко й хитро посміхалась:

— Це буде ідеальний вікенд.

2. Робін

Робін зупинила візок у холодильному відділі супермаркету. Відтягнула пальцем комір футболки та потрусила нею. Прохолодне повітря торкнулось шкіри. Блаженство. Їй хотілось залізти у великий холодильник та притиснутись до отих чималеньких відерць грецького йогурту.

В очах пекло. Як завжди після перельоту. Дивна суміш кондиціонованого повітря та втоми. Чи, може, вона от-от заплаче? Це розпочалось після того, як вона стала матір'ю. Наче хтось «підкрутив» її слізні протоки і вони стали «протікати» без усякого попередження: від якоїсь думки, реклами, обміну теплими поглядами між матір'ю та сином. Від будь-чого.

Вона вичекала хвилинку і, коли сльози не з'явилися, вирішила, що відчуття печіння було від втоми. Минулої ночі майже не спала, і в цьому Джекової провини, який прокинувся тільки раз, не було. Після щовечірнього читання дитячих віршиків і повторного поправлення ковдри вона повернулася до свого ліжка, але була надто бадьора, щоб заснути. Вона подумки заходилась перебирати перелік інструкцій для своїх батьків. «Обов'язково розрізайте виноградини для Джека навпіл». «Щонайбільше двадцять хвилин перед телевізором, навіть якщо він вередуватиме». «На сонці він має бути в панамці».

Це вперше вона залишила Джека. Намагалась йому показати, скільки це — чотири ночі, — будуючи вежу з кольорових кубиків, але він розніс її пухкенькою долонею, задоволено всміхаючись від такої веселої гри.

І все-таки вона не повинна почуватись винною, що поїхала: це ж бо був дівич-вікенд Лексі. Для Лексі вона полетіла б на край світу, адже такою подругою була — хай там що трапиться, вона завжди поряд. Життя Лексі завжди було масштабне, яскраве, хаотичне й прекрасне, і Робін почувалась так, ніби має честь брати участь у цій пригоді.

Хоча у відвідуванні супермаркету було дещо менше честі. Белла, як зазвичай, доручила це саме Робін.

— Ти завжди така напрочуд практична, — сказала вона. — Я накупила б повний візок самого лише узо.

Вона закинула у візок великий блок фети й відерце оливок з травами, уявляючи, як решта вже охолоджується в купальниках біля басейну. «Список “Б”», — подумала вона. Хіба не всі вони так думали?

Робін завжди сприймала все надто особисто.

— Це твоя проблема, — казав їй Білл, колишній чоловік.

Дивно, якими особистими видаються романи на стороні.

Ну, то таке. Вона нетерпеливо чекала цього вікенду. Справді. Вона його заслужила. Останні кілька років були непростими. Ні, не те щоб *непростими* — так вона могла охарактеризувати їх у розмові з друзями своїх батьків. Виправлення: останні два роки були суцільним лайном. Вона була на шостому місяці вагітності, коли дізналась, що в Білла роман на стороні. І не один, а декілька. Як же багато їх було. А вона, Робін — королева списків і великих планів, — не мала й гадки. Коли нарешті він, з почервонілим і гнівним обличчям, усе визнав, вона подивилась униз, на пагорбець, що виростав на місці її талії, та подумала: «І як я впораюсь із цим сама?»

Вони залишались із Біллом разом до народження Джека, але за три місяці безсонні ночі та холодні погляди стали нестерпними для них обох. Вона з Джеком переїхала до батьків, де вони жили й досі.

Білл приходив до Джека щосуботи по обіді, приносячи м'які іграшки, а потім повертався додому до своєї нової подружки, яка ще мала повні груди та живіт, не позначений сріблястими струмочками за напрямком шраму після кесаревого розтину. Робін знала, що має прийняти зміни у своєму тілі («як мапу свого життя»), проте, якщо по-чесному, їй більше подобалось колишнє тіло — пружне, що підносило її на вершини гір, не спричиняло постійного болю в спині та мало гострий розум, позбавлений туману виснаженості.

Вона штовхала візок, наздоганяючи Елеанору в кондитерському відділі. Бліде чоло в тієї сяяло від поту, і здавалось, що їй спекотно й некомфортно в блузці та відпрасованих шортах. Елеанора — Едова сестра. Її не було на вечірці з нагоди заручин, як пояснила Лексі, через нещодавню втрату нареченого, тож збіговисько з нагоди чийогось

весілля було для неї не на часі. А насправді для Робін, перед якою маячила перспектива розлучення, це теж був не перший варіант у переліку всього, до чого вона залюбки вдалася б на дозвіллі. І все-таки це ж була Лексі. Вона завжди буде поряд заради Лексі.

— Навіть якщо написано «Кедбері», — промовила Елеанора, насупивши брови, — цьому не можна довіряти, чи не так? «Кедбері» за кордоном — це не той «Кедбері», що вдома. Ти помічала? Мені здається, річ у молоці.

— Можемо розподілити ризик і взяти всього потроху.

— Чудово, — відповіла Елеанора, розвертаючись і демонструючи кошик, який висів у неї на руці, уже наповнений всілякими шоколадками та горішками в меду.

Далі супермаркетом вони рушили разом. Елеанора набрала чимало фруктів, овочів, трав і свіжого хліба. Коли дівчата закінчили закупи й розраховались, Робін покотила візок просто під післяобідню спеку.

Ана стояла внизу, в тіні під навісом супермаркету, із яскраво-помаранчевою хусткою, пов'язаною поверх косичок, та притиснутим до вуха мобільним. Ось вам жінка, у якої немає проблем з протіканням слізних протоків, як вирішила Робін. Вони познайомилися вже в літаку, і Робін дізналась, що Ана сама виховує п'ятнадцятирічного підлітка, а ще закінчила навчання заочно, щоб здобути диплом. Тепер вона працює сурдоперекладачкою на фрилансі (до цього її спонукало те, що вона має глуху сестру) та маневрує з напруженим робочим графіком, аби мати хвилинку для сина, коли той вільний від школи.

Щойно Робін заходилась вибачливо нарікати, що наразі живе з батьками, Ана подивилась на неї впевненим, урівноваженим поглядом:

— І не смій ніяковіти. Ми повинні робити те, що повинні, аби впоратись. Найсміливіше, що може зробити кожна з нас, — це попросити про допомогу.

Ана не помітила, як до неї наблизились дівчата, поки тихо говорила телефоном:

— Приїзд сюди був помилкою, — сказала вона, опустивши очі та насупивши брови.

Робін уповільнила ходу, а разом з нею і Елеанора. «Помилкою? Чому?»

Ана підвела погляд. Коли побачила дівчат, її очі трохи розширились.

— Поговорімо пізніше, — швиденько промовила в слухавку вона.

— Усе гаразд? — спитала Робін, а вже згодом замислилась, чи не краще було б вдати, що вона нічого не чула.

— Гаразд.

Ана сховала телефон, поправила сукню та стала біля візка. Вираз її обличчя прояснів, коли вона побачила пляшки узо, джину, метакси, просеко та пива.

— Відмінне співвідношення алкоголю та їжі.

Усміхнулась Елеанора, а за мить — і Робін.

Коли дівчата завантажили в таксі покупки, Робін не могла цілком повірити, що це був початок дівич-вікенду Лексі. Новина здавалася ще такою недавньою, несподіваною. Лексі казала, що ніколи не вийде заміж — і вони їй вірили. Коли їй було за двадцять, Лексі здебільшого працювала на підтанцювці в попзірок. Ходила на вечірки в пентхаусах та автобусах, призначених для турів, тинялася по Сохо, де знала власника кожного клубу. А потім, два роки тому, вона зламала великоберцеву кістку, і тоді усьому — танцям, вечіркам, тому стилю життя — настав кінець. Утім життю притаманно гримати одними дверима, щоб лише відчинити інші. Ну, принаймні для Лексі. Коли Лексі перекваліфікувалась в інструкторку з йоги, вона зустріла Еда, закохалась і погодилась вийти за нього. І ось тепер вони тут, у Греції, готові до святкування. Як вам такий поворот?

Може, в цьому була проблема Робін. Вона ніколи не жила на повну. Ніколи не грала ва-банк. Вона завжди обирала пряму стежку: юридична освіта, власна оселя, кар'єра, шлюб, дитина. Як за списком — виконано, виконано, хай йому, виконано.

Що для неї пішло не так? У тридцять років вона живе з батьками та півторарічним немовлям, у кар'єрі її посунули, вона має чоловіка — колишнього.

«Список “Б”, — подумала вона. — Завжди той клятий список “Б”».

3. Фен

Усе тіло Фен напружилось, коли вона повертала ключ у замку, ніби готуючись до удару.

Вона спокійно глибоко вдихнула й потім різко відчинила двері.

Заходячи до прохолодного простору вілли, вона відчула знайомий вапняний запах. Фен силувалась пригадати, як приїжджала сюди сім років тому, задивляючись на невимовну красу острова, з відчуттям у грудях, що перед нею розгортаються можливості нового світу. Тоді вона щойно порвала зв'язки з батьками та їхніми суворими релігійними вимогами, тому богемне життя її тітки Фен, яку відвідували друзі, з пензлями, альбомами та невгамовно спокусливими ідеями, як *можна було б жити*, — зачарувало її.

Таким був бажаний спогад.

Але за цим замком були й інші спогади.

У Фен пересохло в горлі, вона скинула сандалі та тихенько пройшла холодною кам'яною підлогою, приглядаючись до напівтемряви. Вона відімкнула й розчахнула віконниці. Яскраве світло наповнило віллу, у повітрі затанцювали порошинки. Дівчина замружилась від сонця.

Вона питала себе, чи не шкодуватиме, що дозволила використати віллу для дівич-вікенду. Її тітка розповіла Фен і Беллі, що планує продавати свою грецьку віллу, коли вони їли сашімі в улюбленому японському ресторані:

— З'явився новий проєкт у Хорватії, і мені треба знайти деякі кошти, аби його профінансувати, — сказала вона та додала, що Фен просто зобов'язана скористатися віллою, поки та пустує.

Нахилившись уперед, Белла притиснула долоні до столу.

— Дівичник Лексі! Поїхали в Грецію!

Тітка Фен була в захваті від ідеї, що віллу заповонять дівчата, музика та святковий настрій, тому разом з появою на столику другої пляшки саке в них назрів план.

— Боже! — вигукнула Белла, вбігаючи всередину та гучно цокаючи по кам'яній підлозі високими підборами. — Лише поглянь на це місце!

Дизайн вілли виконано в кіккладській традиції мінімалізму — її ніби висічено зі скелі. Побілені товсті кам'яні стіни, заокруглені кути. Меблі дерев'яні, низькі та нечисленні — посилювали відчуття простору, який доповнювала вибілена стеля, обрамлена брусками з посивілого від солі дерева.

— Усе таке красиве! — захоплювалась Белла, проводячи рукою по китицях гобелена темно-пшеничного кольору, а потім по дерев'яному столику, вирізьбленому із суцільного стовбура. — Ой, дивись! — вигукнула Белла, беручи до рук світлину в рамці. — Це ти? — Вона постукала неоновим нігтем по склу. — Крихітко, ти просто бомба із цими вихилами!

На світлині, зробленій на терасі перед віллою, Фен мружилась від вечірнього світла, а її обличчя прикрашала невимушена усмішка. На ній була джинсова мініспідниця, з хусткою, продітою в петлі на талії, та вінтажна кофта з написом «*Let Love Rule*»[\[1\]](#), яку вона придбала на розкладці секондгенду за три фунти. На голові в неї були сонячні окуляри з червоними скельцями. Фен пам'ятала, як пізніше того вечора ходила на вечерю в старому місті, уся сповнена енергії. Спогад про те, що трапилось потім, насунув так неочікувано, що відчувся майже фізично. Кров відхлинула від обличчя, а шкіра стала крижаною.

Фен хутко відвела очі, прослизнула повз Беллу й поспіхом вийшла на терасу.

Вона стала в тіні альтанки, вдивляючись у блакитний овальний басейн, та зосередилась на диханні, поглиблюючи кожен вдих і видих.

— Крихітко? — озвалась Белла, ступаючи слідом за нею на терасу. — Усе добре?

Фен запевнила себе, що так.

— Добре. Просто трохи запаморочилась голова після перельоту.

Лексі вийшла до них на терасу й наблизилась аж до краю, аби подивитись на блискотливу морську блакить. Поклала руки на низеньку кам'яну стіну.

— Цей краєвид, — сказала вона, заглядаючись у водну далечінь. А потім відсахнулась. — Дідько. Ото круча!

Белла підійшла до Лексі, притримуючи окуляри на голові та заглядаючи через край.

— Боже! Та це ж смертельно.

То було круте урвище, на дні якого, долі метрів за вісімдесят, стирчали зазубрені скелі.

— Ось чому віллу непросто продати. Людей лякає ця скеляста прірва, — пояснила Фен.

Белла вказала на схід.

— Це *наше*? — спитала вона, дивлячись у бік бухти, що затаїлась біля підніжжя скель, наче картинка з брошури.

— Так. Приватний пляж.

На березі стояв дерев'яний бірюзовий човен з веслами, з яких полущилося фарба. Фен зосередилась на приємних спогадах, як колись занурювала весла у вранішнє море та гребла до потаємної печери за рогом, яка ніби висічена зі скель у невеличку затоку.

Тут траплялось і хороше.

— А як щодо багаття на пляжі якось увечері? Можемо таке влаштувати? — спитала Лексі, дивлячись на порожню бухту.

— Звісно, — відповіла Фен. — На берег прибиває купу деревини.

Очі Белли засяяли.

— Вечірка на пляжі! Так! Наприкінці дівич-вікенду! Я в захваті!

Лексі пройшла через терасу та низько нахилилась, щоб понюхати трави, висаджені в теракотових горщиках.

Белла рушила до Фен і стала навшпиньки, щоб поцілувати її в щоку.

— З нами все гаразд? — прошепотіла вона, поклавши руку дівчині на талію.

Фен бачила своє відображення в окулярах Белли, разом з насупленими бровами та напруженими щелепами. Їй кортіло сказати: «Звісно, що гаразд». Кортіло кайфувати від того, що вони з Беллою разом на відпочинку. Але вона не кайфувала. Не виходило.

За кілька годин до цього в терміналі вильотів аеропорту «Гетвік» вона дізналась, що Белла брехала їй від того самого дня, коли вони познайомились. Белла, з блідим обличчям, вчепившись у ручку валізи, благала Фен зрозуміти, але як вона могла, якщо саме непохитна

чесність Белли, її відмова вибачатись за свої рішення й приваблювали в ній Фен?

Розмова урвалась, коли вони побачили інших дівчат. Белла промокнула обличчя, начепила усмішку та рушила до них з відкритими обіймами, у той час як Фен, стоячи позаду, думала: «І як вона це робить?»

Зараз Фен вивільнилась з обіймів Белли зі словами:

— Піду відімкну спальні.

Повернення до прохолоди вілли стало полегшенням. Вона взяла свою валізу та віднесла її до спальні. Відчинила віконниці, і на товсту кам'яну підлогу впала мертва муха із заляканими лапками. Вона чула, як унизу на терасі пересувають стільці, а слідом було чутно голоси Белли та Лексі, поки ті всідались в альтанці. Белла, мабуть, сказала щось дотепне, адже було чутно, як Лексі вибухнула сміхом.

Фен хотілося до них приєднатись, проте думки здавались переплутаними, неспокійними. Їй треба було привести їх до ладу, тож вона перевдягнулась у шорти та футболку для бігу та взула кросівки. Нахилиючись, щоб зав'язати шнурки, вона побачила своє відображення у дзеркалі, що висіло в спальні, — звідти на неї дивились чіткі обриси її тіла. Вона перевела погляд на свої м'язисті, повні стегна, що виднілися з-під шортів, та почула його голос. «Ти мені огидна».

Спогад про ті слова був наче ляпасом, неочікуваним і стрімким.

Вона різко підвелася. Ні, вона не слухатиме цього голосу. То було сім років тому. Тому кінець. Годі. Вона взяла свою пляшку для води й повернулась на терасу.

Белла здивовано звела очі.

— Ти зібралась на пробіжку? Ми ж бо тільки приїхали.

— Я швиденько, поки не стемніло.

Белла похитала головою.

— І як я тільки опинилась у стосунках з бігункою?

— Тобі неймовірно пощастило, — відповіла їй Лексі.

— Так, — погодилась Белла й несподівано посерйознішала, глянувши на Фен. — Пощастило.

Фен пішла з тераси, щільно притискаючи п'яти до сухого ґрунту, вона прямувала до доріжки на скелях, яка вела до підніжжя гори. У запиленому спекотному повітрі було чутно аромат дикого тим'яну. Дівчина намітила петлясту стежку, і незабаром вілла перетворилась на саму лише тінь позаду неї.

[1](#) «Нехай править любов» (англ.) — назва альбому та синглу виконавця Ленні Кравітца. (Тут і далі прим. пер.)

4. Белла

Белла нетерпеливо чекала на дівичник від тієї самої миті, коли Лексі оголосила про заручини. Якщо вже й програвати найліпшу подругу шлюбові, то варто влаштувати із цього приводу ту ще вечірку.

Лексі Лоу одружується. Ця думка досі не вкладалась у неї в голову. І не те щоб протягом років не було купи пропозицій. Чоловікам варто було лише подихати з Лексі одним повітрям, щоб у неї закохатись. Несподіванка була в тому, що Лексі закохалась в *Еда*. (Беллі варто було припинити вимовляти його ім'я — або навіть *думати* про нього — таким чином, ніби це було дещо позбавлене смаку, або навіть із запитальною інтонацією: «Ед?») Ед чудовий. Щедрий. Відданий роботі. (Ким він там працює — юристом абощо. Робін, напевно, знає.) Він вірний. І щонайголовніше — він обожнює Лексі.

Однак (а в Беллі завжди було якесь «однак») він не той, кого подруга очікувала побачити поряд з Лексі. Вона знала, що Лексі набридло безпросвітно тусити, але все-таки. Не могла вона закохатися в якогось звабливого французького інструктора з йоги, що в нього проколоті соски? Або в якогось колишнього музиканта, який перестав уживати конопляну олію так само, як колись покинув ЛСД? Когось із характером і трохи меншою відповідністю стандартам.

— Куди мені віднести свої речі? — спитала Лексі.

Навіть після дня в дорозі вона без жодних зусиль була на вигляд свіжою, а її карамельного кольору волосся розсипалось на витончених плечах.

— У велику спальню, — відповіла Белла тоном дворецького. — Прощу, пані, ось сюди.

Коліщатка валізи Лексі застукали кам'яними сходами. Белла пройшла через двері спальні та відчинила дерев'яні віконниці навстіж. Прозорі білі фіранки затріпотіли на вітрі, напіввідтуляючи широчезний балкон, що виходив понад терасою на море.

— Я не можу зупинитись у цій кімнаті. Тут маєте бути ви з Фен! — сказала Лексі.

— Вона твоя. Почесний гість і все таке.

Лексі поглянула на двері, переконуючись, що вони були наодинці.

— До речі, між вами все гаразд?

— Так, супер. Ми супер. Усе супер.

«Скільки разів я маю повторити оце “супер”?»

— В аеропорту здавалось, що між вами якесь напруження.

— Аж ніяк! Ми просто хотіли переконатись, що всі сядуть саме на той рейс!

Белла, прибріхуючи, збагнула, як її голос трохи затремтів.

Але інстинкт не підводив Лексі. Не те щоб вона не могла говорити з Лексі про свої проблеми. Вона не могла говорити з нею саме про цю проблему.

Белла знову чимдуж насупилась, замислившись, так само як Фен, коли вони чекали на решту в залі відльоту.

— Знаєш, що мені завжди так подобалось у тобі? — спитала тоді в неї Фен.

Белла вичікувала, сльози текли по її щоках, а в роті пересохло через брак відповіді.

— Твоя чесність. Твоя прямолінійність. Те, що ти ніколи не перепрошуєш за те, якою ти є. — Фен витримала паузу й похитала головою, а її очі було широко розплющеними. — Але тепер... тепер я не впевнена, що навіть знаю, *хто ти*.

Белла важко глитнула, заштовхуючи цей спогад подалі.

— Ну, гаразд, — сказала вона бадьоро, підхоплюючи валізу Лексі та закидаючи її на ліжку. — Діставай купальник. Ходімо плавати!

Навколо басейну виставлено вигорілі на сонці дерев'яні лежаки. Беллі, переповненій від збудження через поїздку та викид адреналіну, хотілося всього одразу: засмагати, плавати, пити, їсти, вивчати все навколо.

Вона вибрала лежак, на який ще потрапляло сонце, постелила туди рушник і вмостилася. На ній був новісінький леопардовий купальник,

ліф якого скроєно так, що її груди були гордо виставлені напоказ, а бікіні середньої посадки апетитно підкреслювали сідниці.

«І де Робін з усіма покупками?» Вона б не відмовилась від крижаної пляшки пива.

Белла витягла з пляжної сумки компактне дзеркальце та підвела помаду, аби не нидіти в очікуванні Лексі. Не вміла сидіти без діла.

Вона поглянула через плече на гори, шукаючи поглядом Фен. Пейзаж був засушливим, і лише подекуди, далі від берега, росли низенькі кущики та поодинокі дерева. Белла підійняла окуляри та примружилась від світла. Не видно. «Швиденька пробіжка» для Фен означала годину бігу на неймовірній швидкості. Вона вже, мабуть, на вершині гори.

Їй треба було знайти час наодинці з Фен під час цього вікенду. Аби виправити все.

— Готова до запливу? — спитала Лексі, ступаючи терасою в простому чорному купальнику.

Белла прокашлялась, повернула окуляри на місце та натягнула радісну посмішку.

— Авжеж.

— Море?

Белла обернулася, задивляючись на порожню бухту внизу. Крихітний кам'янистий пляж омивала неймовірно чиста вода, а бірюзове море поступово набувало дедалі більше темно-синього відтінку. На обрії марила непорушна тінь сусіднього острова, де білі будиночки мостились, наче нарости на киті.

Белла була з тих людей, які надають перевагу басейнові. Вона не любить хвилі. Так само, як і водорості, що рясніють, ніби рулони тканини, та чіпляються, наче пальцями. А ще риби. Не те щоб вона ненавиділа риб, з їхніми гладенькими м'язистими тілами та сяйною лускою. Просто басейн — ото місце для неї. Там вона бачить дно. Вона знає, що в ньому є. Хлорка — її найліпший друг.

Але це ж бо дівич-вікенд Лексі.

— Гаразд, море.

Кам'янисті сходи навсторч звивались до підніжжя скелі. На них, витріщивши очі, сидів геко́н. Вони пішли босоніж, і каміння було до болю гарячим. У спекотному повітрі ширився запах лос'йону від засмаги.

— Скільки тут цих довбаних сходинок? — промимрила Белла, обходячи гекона, що дивився на неї знизу.

Дівчина повернулась, примружуючи погляд у напрямку порожньої вілли — будівля стояла так високо, ніби була за призначенням сторожовою вежою.

Коли вони прийшли на пляж, у Белли аж виступив піт попід зачіскою. Вони швиденько перебігли розпеченою галькою та занурили ошпарені стопи в благодатну прохолоду на міліні. Вода була разуче чистою, і крізь її товщу різко проступали обриси дна.

Лексі одразу (як чинить і в житті) зайшла у воду, пірнула та зникла під осяяною сонцем поверхнею. За хвильку випірнула, свіжа та промениста.

— Не плескай на мене! — попередила Белла, заходячи далі у воду із втягнутим животом та перевіряючи, чи немає поряд морських їжаків. «От у басейні їжаків немає».

Коли вона озирнулась на віллу, то побачила хмару пилу, що здіймалася за другим таксі. Вона дивилась, як Робін, Ана та Елеанора виходять з машини й тягнуть торби з харчами до вілли.

Вона не почувалась винною, що попросила Робін піти на закупи: Робін була другою дружкою і аж до цього моменту не зробила нічого, крім озвучення нудних запитань про доступ до вайфаю та туристичну страховку. Ну, чесне слово.

Якби Лексі помітила, що інші дівчата приїхали, то стала б наполягати, аби вони повернулись до вілли та допомогли розібрати продукти. А Белла відчайдушно прагнула часу на самоті з Лексі. Вона занурилась і попливла брасом, тримаючи підборіддя чітко над поверхнею. Підпливши до Лексі, вона вказала на шматочок розпечених на сонці скель.

— Попливімо туди?

Дівчата розсікали руками прозору гладінь води, сонце світило їм в обличчя, і Белла відчула, як щось у ній, глибоко всередині, заспокоїлось, ніби те, що було недоладним, — стало на свої місця. «Тільки ти і я».

5. Робін

Робін запхала салат подалі в холодильник, звільняючи місце для білого вина.

Ну, ось. Розпакування завершено.

Закрила холодильник, а потім потягнулась і вигнула спину, відчувши знайомий біль у тазі.

Робін подивилась на годинник. Удома був час купання. Вона уявила маленьке Джекове тільце, таке гладеньке й блискуче в ароматних бульбашках. Іноді ввечері вона задивлялась на нього: ідеальна бліда шкіра, вдоволений вираз обличчя, коли він б'є долонями по поверхні води, або та солодка мить, коли вона загортає його, ніби пакуночок, у м'який рушник, а він увесь чистий, свіженький і готовий до сну. Іншими вечорами їй кортіло швиденько впоратися з рутинними приготуваннями до сну, аби піти на перший поверх і — що? Дивитися нетфлікс з батьками? Увімкнути ноутбук і попрацювати?

Вона витягла мобільний з кишені шортів. «Дідько, нема сигналу». Не дивно, посеред таких товстих кам'яних стін. Робін поглянула в прочинені двері на захід, де були скелі. Спробує дістати сигнал там.

Гукнувши Ану та Елеанору, які розпаковували речі у своїй спільній кімнаті, вона вийшла на вечірню прохолоду. Подалася козиною стежкою, яка огортала скелю, під ногами була тверда земля. Її бліді коліна виблискували, коли вона піднімалась вузькою стежкою, а дихання чимдалі частішало від напруження.

Після цілого дня в дорозі рухатися було приємно. То була дальня путь, як для чотирьох ночей. Чи не є ось такі подорожі частиною кризи, яку переживає оточення: такі люди, як вона, прямують через увесь континент, бо дівич-вікенд здається чимось на кшталт невід'ємного права? Раніше це була просто вечеря з дівчатами напередодні весілля. То як ця подія стала аж такою комерціалізованою, що тепер існують цілі набори для дівичників, ігри на випивку та жалюгідні вікторини? Чи комусь це взагалі подобається?

Власний дівич-вечір Робін не сподобався, це достеменно. Вона безглуздо погодилась на те, щоб приїхала мати. Не вміє їй відмовляти, адже мама така добра, заспокійлива й *так* любить Робін. Але на вечірці вона постійно почувалась так, ніби має себе пригальмовувати.

У її тілі жили принаймні три різні людини. Робін для батьків: розумна, добра, урівноважена, сильна. Була Робін для роботи: цілеспрямована, дуже організована, дещо неприборкана. І ще — Робін для найдавніших друзів, яка з'являлась після кількох келихів: невимушена, смілива, трохи лайлива. Поєднати всі ці іпостасі в одному приміщенні під час дівич-вечора було не так просто, і вона ніби не могла пригадати, якою Робін повинна бути, постійно перемикаючись між ролями, що зрештою знесило дівчину, і їй просто кортіло, аби вечірка вже нарешті завершилась.

Насправді це трохи схоже на її шлюб.

Проблема була в тому, що вона не знала, якою є справжня Робін. Більше не знала.

Невидимі цикади співали в низеньких кущиках, у той час як Робін підіймалась угору, її гомілки горіли від напруження, а під пахвами виступив тоненький шар поту. Десь позаду вона почула шаркання, ніби від чобіт по ґрунту. Перелякавшись, Робін озирнулась.

Звісно, там нікого не було. Може, якась тваринка або просто камінець. У світлі, що дедалі м'якшало, пейзаж навкруги втрачав різкість. Вілла, притулившись на краю скелі, здавалася самотньою, і в Робін виникло неприємне передчуття, тож вона подумала, чи не варто повернутись назад.

Поглянула на телефон. Сигналу так і нема. Якщо вона хоче побачити Джека, доведеться лізти вище.

Вона оперлася руками в боки, піднімаючись угору, а її дихання ставало щодалі коротшим. Ой боже, вона ж раніше мала таку добру форму. У школі Робін була в складі всіх спортивних команд. Збиті коліна, підборіддя в синцях та перебинтовані пальці — такий вона мала вигляд у юнацтві. Вона з братом, Дрю, проводила цілі вихідні, лазячи по деревах, будуючи халабуди та граючи у квача в лісі. Робін сумувала за тими часами.

Сумувала за братом.

Задихана, вона дісталася вершини пагорба, але в куточку телефонного екрана з'явилась тільки одна смужка сигналу. Робін натиснула «виклик», уявляючи Джека в піжамі з динозаврами, з іще вологою маківкою та волоссям, яке пахне дитячим шампунем.

— Робін! — тепло відповіла мати. — Ти на місці?

— Так, ми щойно дісталися вілли. Як там Джек?

— Чудово! Ми провели прекрасний день. Їздили по обіді поїздом у Брокенгерст[2]. Ти б бачила вираз його обличчя, коли він побачив Нью-Форест-поні!

— Можна, я з ним поговорю?

— Шкода, люба, але ти трохи запізнилась. Він уже спить.

Робін постояла на вершині пагорба ще мить, намагаючись упоратися з розчаруванням.

Десь позаду неї промекала коза. Озираючись, шукаючи її поглядом, і побачила, як хтось прудко та впевнено біжить скелястою стежкою. Вона приглянулася на хвилинку: широкі плечі, коротке висвітлене волосся. Дівчина Белли. Їх мигцем представили одну одній у зоні вильоту в аеропорту, проте вони обмінялись лише кількома словами. Робін намагалась пригадати її ім'я, і зрештою їй це вдалося.

Фен.

Вона бігла без жодних зусиль, ніби пливла, а ноги її були м'язистими, проте сухорлявими. Сонце, що сідало, осяювало Фен золотистими променями. У дівчини були засмагли плечі, а на обличчі — невимушений, зосереджений вираз. Робін нещодавно прослухала подкаст про стан потоку, коли ти повністю присутній у моменті, відмовляєшся від контролю, перестаєш усвідомлювати своє оточення. Професійні спортсмени, художники та письменники вміють входити в цей стан (а отже, це до снаги кожному), але цей стан минає. Є чого повчитись. «Фен у стані потоку».

Вона спостерігала за Фен з дедалі дужчою ностальгією, пригадуючи ту Робін, яка колись була спортивною і сильною. Коли завагітніла, її м'язисте, підтягнуте тіло набуло абсолютно нових форм, і вона

почувалась ніби спостерігачем у цьому процесі. Коли розпочались пологи, вона була готова. Була цілком упевнена у своїй силі, фізичній силі. Вона читала книжку про пологи, де розповідали, як дикі жінки дозволяють собі горлати, рухаючись разом із болем, а не від нього. Проте тіло Робін було іншої думки. Після дванадцяти годин переймів вона стала рвати кров'ю. Інфекція означала, що її мали під'єднати до монітора, який стояв біля лікарняного ліжка. Вона вже не могла валятись на підлозі — проте досі могла горлати.

— Люба, не так голосно.

То був Білл.

«Не так голосно?»

Вона давала життя іншій людині.

— Я горлатиму, хай йому грець! — відповіла йому Робін, і, чесно кажучи, це було найкрутішою фразою, яку вона вимовила за все життя.

І вона горлала. Горлала й горлала, а її тіло, з його тваринницькою силою, все ще не впоралося з тим, з чим мало б. Тридцять шість годин, захриплий голос — і вона погодилась на невідкладний кесарів розтин.

Це не повинно було мати значення, адже Джек народився здоровим і був у порядку: з чубчиком темного волосся та рожевим обличчям, яке вона без упину цілувала, — але потім це мало значення, коли вона зрозуміла, що операція передбачає зашиття п'яти шарів м'язів і тканин. Через інфекцію вона пробула в пологовому довше, а її колись м'язисте тіло ослабло та пом'якшало. У неї не залишилося сили в тулубі, і все напруження перейшло на спину, якій це не сподобалось.

Там, де колись був тугий прес, тепер було провалля між м'язами живота, крізь які випирав її шлунок, якщо вона намагалась їх напружити. Вона ходила до фізіотерапевта, вдаючись до жалюгідної спроби виконувати вправи для повернення тазової кістки на місце. Сказала тій жінці:

— Але раніше я могла підтягнутись. Я могла підстрибнути до будь-якої гілки та повиснути на ній.

Фізіотерапевтка терпеливо покивала.

— Усе поступово. Ти ж бо народила дитину.

Так, але інші жінки теж народжували, виштовхуючи із себе аж трьох або чотирьох, і надалі лишалися сильними. Тіло підвело її. Тепер вона йому не довіряла.

Утім, спостерігаючи за Фен, пригадала й себе таку. Сильну, підтягнуту, здатну. Вона захоплювалась тілом Фен, виступами її м'язів.

Раптом Фен озирнулася й помітила Робін. Усміхнулася.

Робін відчула, як до її щік підступає тепло. Вона завжди страшенно червоніла.

Фен уповільнила темп, підбігаючи до дівчини. З кожним кроком вона здіймала маленькі хмарки пилу, її литки були м'язистими й гладенькими. Вона зупинилась, поставивши руки в боки. На ній була стара футболка з відрізнаними рукавами, що на ній зображено музичний гурт, дихання було майже нормальним.

— Як тобі стежка? — спитала Робін.

Фен на мить заплющила очі.

— Прекрасна. Усюди пахне диким розмарином. Навкруги анікогісінько. Не видно ні душі. Господи, це блаженство.

Робін помітила, що теж усміхається. У польоті Фен була затиснута поряд з Беллою, і Робін, по правді, подумала: «Якщо це дівчина Белли, то вона не моя людина». Яка смішна, осудлива думка. Робін вирішила, що надто довго живе з батьками.

Тепер вона добре розгледіла Фен. У тієї проколото ніс, а в правій ніздрі поблискував простий срібний «гвіздок». Її вибілене волосся виголено з одного боку. Робін навіть не уявляла, як попросити перукаря про таку зачіску. Ту, яку її батьки назвали б «альтернативною». Для них усе було альтернативним. Татуювання, пірсинг, фарбоване волосся, одностатеві стосунки.

Вона дивилась на цю жінку, яка насолоджувалась краєвидом, сповнена життя та життєвості, впевненості та дива, і подумала: «Ось такою я хочу бути».

— Тут є сигнал? — спитала Фен, помітивши телефон у Робін в руках.

— Ледве. Хотіла поговорити зі своїм хлопчиком. Але він щойно заснув.

Робін збагнула, як її голос от-от затремтить. Що це з нею таке в біса відбувалося сьогодні?

— Шкода, — сказала Фен. — Ти, мабуть, за ним сумуєш.

Вона кивнула.

— Уперше від нього поїхала. Йому тільки півтора року.

— Молодець, що приїхала. Чудово, що ти тут, разом з Лексі.

Робін усміхнулась:

— Я б такого не пропустила.

— Ви знайомі зі школи, чи не так?

— Так, ми познайомились, коли нам було одинадцять.

Лексі була вродливою і тоді, ще до того, як вони по-справжньому розуміли, що таке врода і яку силу вона має. Проте Лексі завжди мала втомлений вигляд, а під очима в неї були синці.

Мати Робін часто казала:

— Ця дівчинка має раніше лягати спати.

Робін швидко зрозуміла: про батьків Лексі можна говорити тільки пошепки. Її мати була колишньою балериною, яка щовечора випивала, а батько захоплювався автоперегонами. То була його справжня робота: пілот автівки на перегонах. Ніби двох дітей спитали: «Ким ти хочеш стати, коли виростеш?» — і вони обрали біляву балерину та темноволосого пілота на автоперегонах із трофеєм у руках, ось такою була родина Лексі. Робін була в захваті від них: ніяких тобі правил щодо часу відбою, ніяких запитань, де була Лексі та з ким, пляшки шампанського, які регулярно височіли на урочистому столі.

— Белла прийшла до нашої школи за кілька років, — пояснила вона Фен.

— Коли переїхала з Лондона?

— Так. Упродовж першої чверті Белла розповідала всім навколо, що повернеться в місто за першої-ліпшої нагоди.

— Вона любить догоджати іншим, — усміхнулась Фен.

Робін пам'ятала Беллу в підлітковому віці: з густо нафарбованими віями та високим темним хвостиком з двома пофарбованими в блонд пасмами, які обрамлювали її обличчя.

— Белла знала всі італійські лайливі слова. У перший тиждень вона вчила нашого вчителя географії говорити: «Який прекрасний захід сонця!» — що насправді означало: «Їж лайно та здохни!»

Фен засміялася.

У тій самій чверті Белла оголосила, що вона лесбійка.

— Я надаю перевагу жінкам, — сказала дівчина невимушено та впевнено — так, що ніхто й оком не повів, не заходився розпитувати й не розсміявся. — У мене є троє братів, і в нас удома тільки одна ванна. Якби ви бачили те, що бачу я, у вас теж виникла б відразу на все життя. Жінки — ми пахнемо краще. Ми на вигляд кращі. У нас ніжна шкіра. У нас є вигини. Ми кращі, та й годі.

Вона знизала плечима, ніби вирішила це для себе тієї миті: «Так, жінки. Це краще».

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ